

Kül olin. Sinna ollid ikka hopis ennam moistlik, tassane ja wagga pois. Mälletad ehk weel, kuidas siis, kui olin waewalt le-
rist lahti sanud, tiggeda isä kääst wäggise omma pärrimisse jäggo wälja wötsin ja wobra male läksin; sest et isä maia ei olnud muud, kui rido ja taplemist ja peks-
mist kuulda ja nähha. Sest on nüüd ehk kakskümmend aastad teed. Seeb se on, et sinna ei tunnud mind mitte kohhe ärra. Agga sind olleksin emalt jo ärratunnud.

Sul on ikka weel se wanna tassane wagga näggo, muud kui et juukse karwad hakkawad sinnule jubba halliks, — ja palle fortsuks löma. Minno kääsi on wiisiste hopis parreminne kääinud, kui sinno kääsi. Mul on ikka weel nore mehhe ram- kää, ja häddast ei tunne ka paljo mitte. Agga sinna, wanna wend, olled kül kibbedä murrega woitlemas. Sedda näikse sinno ellamisse kohhalt, selle sinno naese sil-
mist, kes seäl nurgas omma kätte-
töb kallal nuttab, ja neist kolmest lomo-

kessest, kes ni kahwatud näoga on. —
Senni kui mees sel wiisil künneles, hüdis üks lapsokenne: Eideke, meil on kibbe nälg! — Kui sest ei tulnud ühtegi, kissen-
das laps waljuminne, üteldes: Kadikenne, eks sul ei olle mitte raskest leiba meile anda? — Nüüd kuled isse, armas Willem, ütles kangur, kuidas minnoga luggu on. Ja peälegi pean tänna omma ellamisse kohha eest sedda maksu kätte murretsema; agga kust wötta?

Olgo nüüd sest wingumisest kül, ütles Willem, kel liignimmi Torri olli. Tahhan teile abbi sata, kui minnule tahhad abbiks olla. Mulle tulleb tänna õfel ühhe rikka mehhe kääst sedda rahha sissekorjata, mis ta minnoga ammogi wölgo on. Agga sest et ei sa sedda wölga waewalt mitte heaga temmast kätte, pead sinna, wanna wend, mulle selle tarwis abbiks ollema. Joua nüüd agga, ja wötta warsti kübbar ja lep kätte, et saaksime tele, sest meil on liggi wiisteistkümmend wersta läbbi kää,